

СВЕ БОЈЕ ПРИРОДЕ

Анђела Милошевић (VII)

ПРИРОДА

Роса мале бубе поји,
цвеће све ливаде боји.

Птице својом песмом
шуму красе - зна се.

У потоку рибице,
а на цвећу пчелице.

У реци је хладна вода -
то се зове природа.

По високом дрвећу
зора сипа боју.

Птице све су будне,
започињу песму своју.

Лара Радоњић (III)

ЈЕЛА

Јела је једно прекрасно дрво које виђам свакодневно док идем у школу и враћам се из ње. У парку, чак и кад гледам дивне планине које окружују наш град Аранђеловац, видим јединствено дрво које је зелено и лети и зими.

За Нову годину је стављамо у кућу и испод ње шарене поклоне. Њу не краси лишће у облику звезде, кишне капљице, троуглића или дугуљаст облик, али има иглице које је штите зими од снега. Јела испушта смолу у коју се стално улепим. Смола је штити од инсеката и исцељује њене ране. Она је многим животињама дом. Птице праве гнезда у њеним гранама, детлићи праве рупе у њеном стаблу. Веверице скупљају њене шишарке. Одувек сам се дивила овом дрвету. У близини моје куће налази се једно огромно и разгранато стабло јеле. Скоро сваког дана са друштвом идем код ње, седимо у њеном хладу и једемо разне грицкалице, уживамо у прелепом пејзажу и заласку сунца. Понекад се растужим, јер из године у годину испод ње има све више опалих и увенулих иглица.

Ипак, свему некад дође свој крај. Тако ће и овом дивном дрвету.

Милица Томашевић (VII)

ШУМА МИ ЈЕ ИСПРИЧАЛА СВОЈУ ТАЈНУ

Кад се ужелим мира и тишине, звукова, боја и додира с природом, спакујем свој ранац, позовем другаре и крећемо у шумску авантуру.

Једнога дана сам се одлучио да са друговима кренем у једну такву авантуру. Шетали смо и слушали пролећне песме птица. Одједном, оне су престале певати. Ми смо се уплашили. Један глас нас је примамљивао у центар шуме. Тамо је било једно дрво које се одвајало од других, које је било другачије и много више од других. Оно нам је рекло да много пати због сече дрвећа и да се тим поступком губи равнотежа на Земљи. Ми смо слушали то веома пажљиво. Вратили смо се својим кућама са једним задатком, а он је био да направимо дрвене знакове на којима ће писати: „Немој сећи дрво, зато што планета у којој живиш пати“. Заједничком одлуком смо то и учинили. Родитељи су били веома поносни на нас, а и ми сами.

Шума је драгуљ природе. Она је рај за биљке, животиње и људе. Место на коме је природа чиста и нетакнута.

Димитрије Ђорђевић (V)

НЕОБИЧАН ПРИЈАТЕЉ

Мој необичан пријатељ је стално у мојој глави.

Стално мислим како му је, шта ради, да ли је добро. Не могу га носити где пожелим, али као што рекох, стално ми је у глави. Она је црвене боје и има зелене листиће. Воли воду и увек прелепо мирише. То је ружа. Она је увек витка и висока. Мрави се могу попети до наше терасе кад иду по њој. Понеки пут има дивне цветове. Штета, они су ту само лети, а зими нас напусте. Ја њој могу причати своје тајне, јер сам сигурна да ће их чувати. Не волим кад је баба скраћује, али баба каже да је то добро за њу. Стално причам са њом и кад сам тужна, идем код ње. Она ми се никад не жали на њен живот.

Понекад није важно да ли је пријатељ биљка или животиња, важно је да га имате.

Невена Маровић (IV)

Жуто

Јован Танић (I)

СЕПТЕМБАР

Септембар је стигао
и ђаке на ноге дигао.

Ласте иду, роде иду,
сви негде иду,
само дрвеће
на свом месту стоји
и за јесен лишће боји.

Јесен долази,
лето одлази.
Сунце се крије
роса траву мије.

Меда се за сан спрема,
док голуб у гнезду дрема.

Лишће лети на све стране,
виде се само голе гране.

Трава се за сан спрема
и у жутом лишћу дрема.

Цвеће се крије,
њему до јесени није.

Зеке у трави скакућу
ђаци у школи шапућу.

Јесен стиже
и све се на ноге диже!

Теодора Шекуларац (IV)

ДОЛАЗЕ КИШНИ ДАНИ

Нема више топлих дана,
стигла нам је јесен рана.

Сад долазе кишни дани,
требају нам кишобрани.

Улице су пусте, саме,
нема више дечије галаме.

Гране су нам сада жуте,
спремају се за зимске капуте.

Андреј Бркић (III)

РАНА ЈЕСЕН

Јесен стиже рана,
пада лист са грана.
Јабука је зрела,
а деца су весела.

Савила се лоза
од крупнога грозда,
пчелица га гледа,
слађи је од меда.

Ајвар бакин мирише
и пекмез од шљива;
она воли највише
кад Неда ужива.

Неда Јаковљевић (III)

МОЈЕ ГОДИШЊЕ ДОБА

Ја сам јесен, сав сам живахан и радостан. Време је да оживим своје годишње доба.

Мој капут бљешти у свим јесењим бојама. Као што је црвена, жута, наранџаста... Моја коса је у предивној жутој боји, а очи светлосмеђе. Волим што сам јесен. Доносим разне радости, воће и поврће, лепе жетве. Људи сакупљају лишће за своје хербаријуме и мени то уопште не смета, јер је то лишће морало да опадне. Један од мојих највећих послова је да пошаљем птице на југ и да започнем зимски сан. Сви носе кишобране, кише падају и све чешће дува ветар. Не могу да верујем шта све мора да се уради да би јесен била лепа, али мени не представља проблем. Чиним да дани буду све краћи и краћи, људе облачим у јесење капуте и ципеле. Деца су срећна што сам им подарио њихово омиљено воће и поврће.

Много ми се свиђа да улепшавам природу колико год могу. После мене долази хладна зима, а ја већ размишљам како да улепшам следећу јесен.

Давид Златковић (IV)

ДОК МИРИШУ ЗРЕЛЕ ДУЊЕ

Небом, као брод, плове сиви и беж облаци. Крећу се споро, мењају свој облик и боју. Постају већи, тамнији и опаснији. Нестаје плава боја и постаје тамносива. Прекрива нас сивим огртачем и облачи у кишну одећу. Свуда се помешала жута, црвена и зелена боја, као да је сликар просуо боје и разлиле се по дрвећу и трави. Ветар се игра са лишћем на дрвету и неке гране су потпуно голе. Док седим и гледам мокре прозоре, осећам мирис влаге и зрелог воћа и поврћа. Миришу зреле дуње, грожђе и печена паприка. Малени врапчићи цвркућу и поздрављају пријатеље који одлазе на далек пут, тражећи топлије крајеве и сунце. Ја сам веома моћан и претварам све у жуто и сиво својим чаробним моћима.

Душан Марковић (IV)

ЗЛАТНО ДОБА

Ко је то нама стигао на врата?
Време је за зиму да спрема се салата;
Кува се ајвар, од воћа разно слатко -
мислим да ћу погодити глатко.

То је јесен рана,
зраком сунца окупана.

Звони, звони школско звонце,
дечјој игри помрсило конце.
Свеске и књиге ушетале у торбу,
летњем распусту запржиле чорбу.

Јесен не воле птичице неке,
одлете у топлије крајеве далеке.

Јесен је и сликар, талентован јако,
златном бојом природу обојиће лако.

Ко је то нама стигао на врата?
То је јесен лепа, исткана од злата.

Ена Вујић (IV)

ЈЕСЕЊЕ СЛИКЕ

Једног свежег јутра, са прозора своје собе, видела сам да се обличја шума пресвукла у жуто, црвено и понегде зелено одело. Просто ме је мамила да је посетим.

Пут је водио кроз велику и непокошену ливаду. Убрзо сам се нашла дубоко у шуми. Фазани су ми прелетали преко главе. Почела је ситна и хладна киша. На једној грани, високо на дрвету, видела сам коса који је чекао да киша престане. Морала сам и ја да се склоним од кише. Склониште сам нашла под једном лепом брезом. Била је обучена у уску белу хаљину и жућкасти болеро. Постајало је хладно и била сам уплашена мишљу о пљуску. Јесење лишће је шуштало под теретом кишних капи. Убрзо је и ситна киша стала. Мирисала је мемла. Птице су весело певале, а пољски мишеви изашли су из својих склоништа. И малени кос је одлетео са своје гране. Слаб ветар и сиви облаци су се споро окупљали на небу. То је знак да кренем кући. Враћала сам се истом ливадом. Овога пута мирисало је пољско цвеће. Под ногама се осећала роса. Сунце се борило против сивих облака. Јесен је свуда мирисала. Све је било дивно.

Јесен понекад изазове неодређено, али позитивно осећање у мени.

Ива Петровић (IV)

ПРОЋЕ ЛЕТО

Прође лето, долази нам јесен,
у дворишту траву прекрио је кестен.

Лишће жуто шушти покрај пута,
док врабац тужно на грани скакута.

Ветар пирка к`о да тихо пева
„Долази нам јесен рана“.

На грани зрела јабука дрема,
а деда у шуми дрва спрема.

Јесен небо у сиво боји,
а голуб у кишној бари стоји.

Јесењи дани постали су кратки,
у винограду стижу гроздови слатки.

Лука Ћировић (III)

МИРИС ПЕЧЕНИХ КЕСТЕНОВА

Стигла нам је јесен. Нешто нам је донела, а нешто однела.

Дрвеће је добило златну боју, на коме се лишће прелива од жуте до црвене боје. Дани су све хладнији и хладнији. Уместо песме славуја чују се одједи тестера које секу дрва за зиму. Зимница је спремна, можда је остало још по које буре за по коју главицу купуса. Деца се још помало у поподневним часовима окупљају по ливадама, да искористе последње зраке сунца пред зиму. Парк је добио нов шарени тепих од опалог лишћа, који красе кестенови и шишарке. Деца по парку скупљају шарено лишће и плодове за прављење разних украса и слика. Ужурбане пролазнике на улици мами мирис печених кестенова. Одлази нам сунце и долазе сиви и тмурни облаци.

Када дође позна јесен, као да сви негде журе и као да се сви спремамо за зимски сан.

Лара Радоњић (III)

Бело

Анђела Милошевић (VII)

ИШЧЕКУЈУЋИ ЧАРОЛИЈУ

Освануо је још један радни дан. Мама ме буди речима: „Хајде, Алекса, закаснићеш у школу“. А ја бих овог јутра остао у свом топлом кревету.

Облачим се и крећем у школу. Напољу је хладно. Магла је свуда и сужава видик. Оголело дрвеће и трава су обелели од мраза. И није неко јутро, с обзиром на то да је почела зима. Ипак су зимска јутра најлепша са снегом и уз гласове раздрагане деце која му се радују. Овога јутра могу приметити само ћутљиве пролазнике и ђаке који иду према школи. Ни животињама се не свиђа време. Птичица нигде нема, а по која куца згрчено дрхти поред пута. Нема ни сунца да нас бар неки његов зрак обасја и разбије ово сивило. Ипак су зимска јутра најлепша са снегом и уз гласове раздрагане деце која му се радују.

Стигао сам у школу. Ускоро почиње час. Гледам кроз прозор и надам се да ће сваког часа почети чаролија – да ће почети да пада снег.

Алекса Радосављевић (V)

ЗИМСКО ЈУТРО

Јесен је одавно покупила своје златно лишће. Стигли су хладни зимски дани.

Излазим из куће и крећем у школу. Сунце је сакривено иза облака, а хладан ветар ме милује по лицу. Земља је влажна и на неким местима зелена травица провирује испод иња. На улицама нема много људи. Са кровова кућа вије се дим високо у небо. Све је некако мирно и тихо. Нигде се не чује цвркулт птица. Снежни покривач ће ускоро прекрити природу.

Код нас га још увек нема, али га жељно очекујемо због свих зимских радости које долазе са њим.

Матија Радивојевић (V)

ВОЛИМ ЗИМУ

Прво што урадим када устанем ујутру, приђем прозору и погледам напоље.

Последњих недеља сваког јутра ме поздравља оголело дрвеће прекривено мразом. Зимско јутро се одликује тишином. Улицом се простире магла кроз коју се с напором пробијају сунчеви зраци. Из димњака се вијуга траг густог дима. Град се буди. Тишину разбијају звуци сирена аутомобила у даљини. Хладно је. Звиждуци ветра се провлаче кроз крај. У оваквим јутрима желим да се вратим у топли кревет.

Али ипак брзо устајем, јер знам да ме чека школа. Упркос тој хладноћи и тужној природи напољу, волим зиму јер се радујем снегу. Снежно зимско јутро има чаробан изглед. Знам да ћу се другачије осећати када природа обуче бело. Снег са собом носи осмех сваког детета.

Тада почиње права забава.

Нада Ломић (V)

СНЕСКО

Снешко Први - цар зимског царства,
дошао је на власт из другарства.
Другари су га храбри направили
и лонче му старо на главу ставили.

Када би се царица Сунчица створила,
она би га брзо у воду претворила.

Међутим, то и није нека пропаст,
јер ће Снешко Први опет доћи на власт
једног дана, када Сунце мине,
или најкасније следеће зиме.

Марија Рашић (IV)

СНЕГ

Данас сам кроз прозор
угледао снег
који је прекрио
улицу и брег.

Потрчаше деца
ка пределу том,
полетеше грудве
ка прозору мом.

Пахуљица нежна мала
са неба је сада пала,
на длан ми се наслонила

и одмах се истопила.

Деда Мразе драги, мили,
сви смо, ево, добри били.
Баш си прави супердека,
свако од нас жељно те чека.

Лука Ћировић (III)

СВЕ ЈЕ БЕЛО

Све је бело, све је бело,
град и село, поље, гај.
Целог дана, цело вече
свуд се блиста бели сјај.

Бела бреза, бела стаза,
бела звезда, бели цвет,
бела брада Деда Мраза,
свуд пахуљица белих лет.

Све је бело, све је бело,
бела река, бели брег,
целог дана, цело вече
тихо сипи, сипи снег.

Вељко Батрићевић (III)

Зелено

Стефан Марковић (V)

ПРОЛЕЋЕ У МЕНИ ЦАРУЈЕ

Пролеће је моје омиљено годишње доба. Увек долази после дуге и хладне зиме, а најављују га први весници пролећа - плаве љубичице, висибаве, жути маслачци...

Зелени травњак у мом дворишту подсећа на шарени и весели тепих. Волим да у топлом, сунчаном дану седим на својој тераси и посматрам природу. У ваздуху се осећа опојни мирис јоргована и багрема у чијим се крошњама чују вредне пчеле које сакупљају полен од којег праве најслађи мед. Цела природа се пробудила из зимског сна и као да јури да надокнади изгубљено време.

Посматрам природу и видим да се све променило: околина, биљке, животиње... Небо више није суморно, већ је плаво и ведро, променило се, а ја осећам да се и ја мењам. Веселија сам и испуњена радошћу. Тешку зимску гардеробу замењују мајице у летњим бојама. Све је веселије и раздраганије.

Озеленело дрвеће, испуњено цветићима разноврсних боја, улепшава околину. Најлепша је моја мајска трешња када се испуни црвеним, сочним плодовима. Дрвеће зелени, а биљке се спремају за врућине које ће доћи ускоро.

Све је лепо, па се и ја осећам лепо и срећно. Очи ми се више смеју као и лице и онда се сетим стихова из песме Парног ваљка „Јесен у мени царује“. Да царује, али не јесен, већ величанствено пролеће.

Аница Војчић (VI)

ПОСЛЕ ХЛАДНЕ ЗИМЕ

Сунце дође после хладне зиме,
И донесе пролеће са њиме.
Донесе нам жубор бистрог врела,
И лепоте нашег родног села.

У пролеће природа се буди;
У пролеће весели су људи;
У пролеће све цвета и расте;
У пролеће долазе нам ласте.

Деца кажу да је лепа зима,
Ал` пролеће још је лепше њима.
Сунце топло `место пећи греје,
Која служи кад снег хладан веје.

Сва се деца радују пролећу,
Као лептир шареноме цвећу,
Као славуј лугу зеленоме,
Као голуб белом јату своме.

Лепо је и лето када дође,
Када сазри јабука и грозђе,
И јесен кад ђак у школу креће,
Ал` је ипак најлепше пролеће.

Исидора Кузмановић (VI)

НЕКА БУДЕ СРЕЋАН СВЕТ

Док Сунце греје,
све се смеје;
мало дете каже:
„Пролеће је!“

Напољу се чује
дечији смех,
на златно Сунце
дошао је ред.

Када птичице
дођу `вамо,
ми ћемо с њима
да запевамо.

Нека буде
срећан Свет,
процвет`о је
први цвет!

Марија Рашић (IV)

КОЧИЈЕ

Пролећно небо је тмурно и облачно ових дана, а ја замишљам како се возим кочијама кроз свој крај и разгледам лепоте природе. Са собом водим своју породицу да заједно посматрамо пољане, потоке и шуме.

Дрвеће се окитило младим зеленим лишћем. Чује се цвркул птица, који одјекује са свих страна. Осећамо мирисе пролећног цвећа, ђула и божура, који су

заменили процветале лале и нарцисе. Посматрамо пчеле које вредно сакупљају полен са цветова багрема. Свуда се простире зелени прекривач украшен разнобојним цвећем. Мој брат и ја се такмичимо ко ће први да направи лепши букет који ћемо поклонити мами.

У нашој башти се шири пријатан мирис воћа са грана дрвећа. Доле на земљи се увелико румене јагоде које са радошћу једемо. Док се на оближњем игралишту играм са својим друговима из комшилука, осећам пролећну свежину пробуђене природе која све око мене и у мени буди.

Сваке године пролеће ми позајми своје кочије у којима уживам разгледајући њене дивне природне лепоте.

Лука Ћировић (Ш)

СТИГАО ЈЕ АПРИЛ

Никад нисмо срећнији били
Као кад нам сунце сија.
Априлили, лили, лили,
Лепо време свима прија!

Милују нас зраци мили,
радује се цео свет
Априлили, лили лили,
Овде поток онде цвет!

И лето ће за час тили,
Радују се деца сва.
Априлили, лили лили,
Весела сам с њима и ја!

Дуго смо о овом снили,
Да април нам месец дође,
Априлили, лили лили,
И свако дете у ливаду пође!

Топле дане смо добили,
У баштама цвеће расте,
Априлили, лили, лили,
По небу лете ласте!

Мали врапци гнездо свили,
Спремни су за први лет.
Априлили, лили, лили,
Ал` је леп овај свет!

Песмицу смо саставили
О месецу дивном том.
Априлили, лили, лили,
Сада хитам дому свом.

Ива Петровић (V)

ВОЛИМ ДАХ ПРОЛЕЋА

После хладне и дуге зиме, пролеће се нечујно ушуњало у мој град.

Пролеће је најлепше годишње доба, јер доноси радост и све се буди. Кад је стигло, око мене и у мени све се променило. Топли зраци сунца су пробудили успавану природу. У мојој улици дрвеће је озеленело, а терасе је украсило шаренило. Чује се весела песма птица док ветрић нежно милује листове. Из зелене траве стидљиво вире плави зумбули. Жути маслаци раширили су своје латице и на ливади су направили предивну слику. Све око мене делује ми некако чудесно. Кроз ноздрве пролази опојан мирис дивних процветалих ружа. Лептирићи лете са цвета на цвет.

Осећам како ме полако обузимају нежност и радост што сам део овог чаробног света. Свако следеће пролеће је за мене нова прилика да се радујем животу. Волим дах пролећа, он буди сва моја чула и чини ме срећном.

Милица Ђорђевић (VI)

ШТА СВЕТ ПОКРЕЋЕ

Пролеће је донело
сунце и цвеће,
који нам дају
топлоте и среће.

Лептири
преко неба лете,
разнежи се
и ти свете!

Више није хладно,
време није гадно.

Бубамара
на цвету лежи,
снег више
улицом не снежи.

Сунце јако сија,
ветрић лагано ћарлија.

Цветић дрема
у гори
док поток
лагано жубори.

То је пролеће,
што сваку песму покреће!

Теодора Шекуларац (IV)

Сандра Пантелић (V)

ЖИВОТИЊСКИ СВЕТ

Ивана Армуш (V)

ЗАЉУБЉЕНИ ПУЖ

Покрај малог потока
било је доста сведока:
Зец, лисица, вук
и пуж
који је хтео
да постане жаби муж.

Пуж је видео
како жаба скаче
и од тада
не престаје да плаче.

Сви су се забављали
овом сценом лепом.

Једино жаби
није било лепо,
јер воли
једног жапца слепо.
Па одговори малом пужу:
„Како да ми будеш муж?
Ем си мали, још си голаћ,
а да не причам
какав си спораћ.“

На то одговори мали пуж:
„Пусти ме
да ти будем муж!
Гледао сам једну кућу
покрај старог пања,
лепша је чак
и од твог локвања.
Има две собе,
ходник и гаражу.
Кад би са мном била ти,
подигли бисмо
још једну етажу.“

На то зец гласно викну:
„Па то је лепше
и од мог дома!
За тако нешто
оженио бих слона!“

Жаба се загледа
у једну мушицу,
па рече:
„Ипак не могу
да заборавим
своју душицу.“

На то се пуж
изнервира и оде,
а на локвањ
слетеше роде.

Тад жабу ухвати
једна рода,
а пуж се окрете и рече:
„Ма, нема ништа
од мог порода!“

Николина Арсић (V)

ГУСЕНИЦА

Гусеница мала била тужна
јер је мислила да је ружна.
Зато сузе је лила,
јер од стакла се крила.

И док је зора још снивала,
лептирица се лепотом огледала.

Софија Благојевић (IV)

ЛЕСИН ВЕЛИКИ ПРИЈАТЕЉ

Наша велика куја Леси има врло чудног пријатеља. Тај пријатељ је велика жаба која има обичај да врло задовољно седи на великом листу локвања у бари и крекеће.

Седи тако Леси на зеленој ливади, поред баре, са својим штенетом и са пуно љубави гледа жабу Креку. А знате ли зашто? Једном приликом Лесино штене, играјући се, упало је у бару. Мајка Леси је управо отишла у куповину. Штене је било још сасвим малено и није знало да плива. Праћакало се и плакало од јада, а то је чула Крека. Одмах је схватила да је штене у опасности и почела је да крекеће што је гласније могла. Скакала је тамо-амо и правила страшну галаму. Мајка Леси издалека је чула кретање и помислила је да се нешто дешава. Потрчала је према каналу као без душе и стигла у последњем тренутку да спаси своје штене.

Можете замислити колико је била захвална Креки. Ето, сад разумете како је почело то велико пријатељство између Леси и Креке.

Марија Петровић (III)

МОЈ МАЧАК

Имам једног мачка
који све псе чачка.

Чак се и са зецом дружи,
па му своју шапу пружи.

Само трчи, само скаче,
па кокошке раскокодаче.

Мој је мачак црно-бели
и свему се он весели.

Птице јури по дрвећу,
а оне му све одлећу.

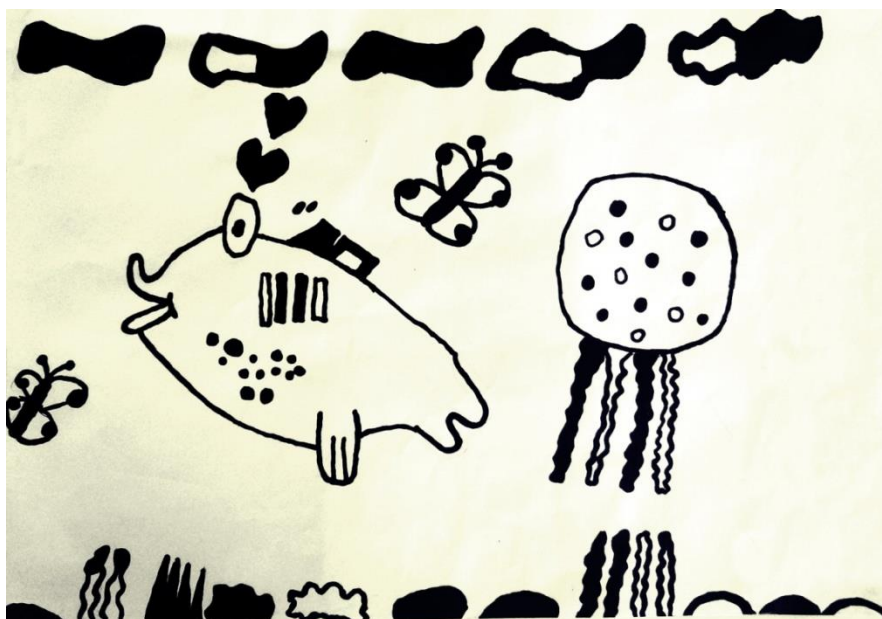
Мога мачка много волим
и са њим се ја не бојим.

Милица Аћимовић (III)

ЦИГИН КОЊ

Цига коња има
па га хвали свима.
Каже, он је птица ластавица
и брза тркачица.
“Без седла га јашем ја,
леђа су му седласта.
Грбе нема ни једне,
кад му кажем, он седне.
Кад га тераш, он ће ићи
и на крај света стићи.
Није рага, не треба му вага,
Има стотку сто посто,
реши своју килажу просто.
Зуби су му ко бисери,
спорији су глисери.”
Каже, пева ко кос,
крив је Циги нос!

Теодора Шекуларац (IV)

Теодора Николић (V)

НА РАСТАЊКУ

Ива Петровић (VIII)

ЖИВОТНИ МОСТ

Живот је одувек представљао неки невидљив, бескрајно дугачак мост који сви морамо прећи.

Неки од тих мостова су украшени цвећем, као и у стварности, а неки попут града без струје, мрачни. Наша стварност је збуњујућа. Још смо јако млади, али и већ нас кроз живот не могу водити родитељи. Полако ћемо полазити сами, они ће бити ту, али годинама, како је и природно, све ће бити даље од нас. Од живота треба узети највише што се може, морамо искористити сваки тренутак као да је последњи. Ни један неискоришћени тренутак се неће вратити, он се дешава једном и никада више. Живот је један, морамо га проживети на свој начин. У животу ништа не иде глатко, грешке се често дешавају и, ако се до сада нису десиле, десиће се кад-тад. Живети слободно, без ограничења је најлепше, али ипак постоје неке границе које морамо поштовати. „Живети пуним плућима“ - многи људи ову чувену реченицу схватају погрешно. Та реченица не значи да треба живети као вандал и рушити и ломити све редом. Дрога? Чему то? Тада је животни мост пун пукотина и може да се преломи лако. Зар човек треба сам себе да тера у зависност и смрт?

Живот је дар, немојте га протраћити узалуд. Живите пажљиво.

Алекса Јеремић (VIII)

СУСРЕТ С ДРУГОМ ПОСЛЕ ДЕСЕТ ГОДИНА

Ево нас на крају осмог разреда, на завршетку основне школе и на почетку новог периода нашег живота.

Године су прошле у трену, а као да смо јуче били прваци и стајали испред наше школе збуњени и помало уплашени од онога што нас очекује. На крају иза нас остаје гомила успомена на све лепо што нас очекује током школовања, на незаборавна дружења, несташлуке, страхове и прве симпатије. Овде се растајемо, али сам сигуран да ћемо се и даље виђати и остати у контакту. Где ћемо бити за десет година и какви ћемо постати? Мој друг Стева и ја сваки дан смо заједно одлазили у школу. Долазио је до мене кући и на путу до школе препричавали смо наше догодовштине и били подршка једно другом.

Како замишљам наш сусрет за десет година? Прва мисао ми је да ћу бити срећан што се видимо. Причаћемо о догађајима који су нам се издешавали, присетити се старих успомена и другова. Замишљам како седимо у башти некога кафића. Причам му о себи, послу, породици. Посматрам га. Заиста се променио. Постао је озбиљан човек. Причамо о протеклим годинама. Помињемо старо друштво и размењујемо новости о њима. Неке заиста дуго нисмо видели.

Овај сусрет баш ми је пријао. Стари друг улепшао ми је дан. Сада је све другачије и, чини ми се, некако теже.

Марко Петровић (VIII)

ОРФЕЈ ПРЕВОДИЛАЦ

Јулија Вујовић (VIII)

Billie Holiday - *Strange Fruit*

ЧУДНО ВОЋЕ

Јужно дрвеће носи чудно воће,
Крв на лишћу и крв око корена,
Црна тела љуљају се на јужном поветарцу,
Необично воће виси са дрвећа јаблана.

Сеоски приказ храброг југа,
разрогачене очи и искривљена уста,
Мирис магнолија, слаткаст и свеж,
Онда изненадни смрад спрженог меса.

Ово је воће које кљуцају врране.
Да се скупља киша и да га ветар исиса,
Да га сунце спржи, да са дрвета падне.
Ово је чудно воће и горак плод.

Јован Бојчић (VII)

Матеја Милосављевић (VII)

Лана Ризнић (VIII)

Ива Петровић (VIII)

Милица Саџаковић (VIII)

Édith Piaf - *Je ne regrette rien*

ЈА НЕ ЖАЛИМ НИ ЗА ЧИМ

Ја не жалим ни за чим
Не, ни за чим
Не, ни за чим не жалим ја
Ни за добрим што су ми чинили
Ни за лошим
То ми је потпуно свеједно!
Не, ни за чим
Не, ни за чим не жалим ја
То је плаћено, почишћено, заборављено
Баш ме брига за прошлост!

Мојим успоменама
Упала сам ватру
Моје боли, моја задовољства

Нису ми потребни!
Почишћене љубави
Са својом стрепњом
Почишћене заувек
Поново крећем од нуле.

Не, ни за чим
Не, ни за чим ја не жалим
Ни за добрим што су ми чинили
Ни за лошим
То ми је потпуно свеједно!
Не, ни за чим
Не, ни за чим ја не жалим
Јер мој живот, јер моје радости
Данас почињу са тобом.

Превод: *Марија Миловановић* (VIII)

Марко Кнежевић (II)

НЕКА ДЕЦА СТВАРАЈУ

Деца су направила књигу? Ма, то се неко шали! Каква је то појава правити књиге данас, молим вас лепо?! Данас није време за *прављење* тамо неких књига. Данас је време учења сналажљивости, стицања богатства... а књиге?

Нека деца стварају књиге. И треба да пишу! И треба да цртају!

Учимо их да то чине.

Омогућимо им да сликају.

Упућујмо их у тајне лепоте овог предивног песничког језика српског. Подржимо их. Хвалимо их и када то учине само једном.

Срећан је народ чија деца сликају.

Срећан је народ чија деца пишу песме. Најсрећнији. Такав народ има будућност. Јер песмом језик живи, а док језик живи - живи и народ.

Они који су, свесно или не, заборавили да „нас је песма одржала“ нека се овом приликом, читајући дечје песме у књизи, на то подсети. И нека упамте. Њихова, наша деца су писала песме, пишу песме и писаће песме.

Јер су деца, Богу хвала, паметнија од нас.

Драги песници, на крају све честитке за ову књигу иду вама. Ви сте, уистину, највећа радост свих нас одраслих. Тужан ли је и несрећан онај ко није написао макар једну песму у животу! Ви сте, дакле, срећни. Али ви сте и нама подарили радост песме. То никад немојте да заборавите! Једног дана, када будете овако одрасли, овако одговорни за свој посао којим се бавите, одговорни за своје породице, за друштво чији ћете чланови бити, ова књига ће вам помоћи да се сетите једног од најлепших тренутака у свом животу: писања песме. Од стварања песме само је стварање живота узвишеније. Због тога је ово што читате наука за будућност, за *оно што долази*.

Срећна вам била будућност, коју сте песмом започели!

Градмир Стојковић

САДРЖАЈ

<i>Иван Златковић, Орфејева лира</i>	3
ЧАРОБНИ СВЕТ ДЕТИЊСТВА	5
<i>Борђе Старчевић, ДЕТЕ</i>	6
<i>Јован Бојчић, ТЕЛЕВИЗОР У КОЈЕМ ЖИВЕ ПАТУЉЦИ</i>	6
<i>Борђе Бурић, ЧУДЕСНА СПРАВА</i>	7
<i>Ива Петровић, ЧАРОБНИ СВЕТ ДЕТИЊСТВА</i>	8
<i>Матија Радивојевић, НА ГРЕШКАМА СЕ УЧИ</i>	8
<i>Драгана Живић, МОЈА ШКОЛА</i>	9
ПОРОДИЧНО ОГЊИШТЕ	11
<i>Алекса Радосављевић, ЧУДЕСНИ СВИТАЦ</i>	12
<i>Ања Радвановић, МАЈКА</i>	12
<i>Ања Мартиновић, У МАЈЧИНОМ ЗАГРЉАЈУ</i>	13
<i>Александар Маровић, ЧЕЗНЕМ ДА ТИ КАЖЕМ</i>	13
<i>Љубица Станковић, ТАТА</i>	14
<i>Милица Радуловић, ПИСМО МОМ БУДУЋЕМ БРАТУ</i>	14
<i>Драгана Симић, МОЈИ ПРЕЦИ</i>	15
<i>Вељко Николић, СМЕЈАЛИ СМО СЕ ДО СУЗА</i>	16
ПРАВИ ПРИЈАТЕЉ ЈЕ РЕТКА ПТИЦА НА ГРАНИ	17
<i>Нада Ломић, ПРИЈАТЕЉСТВО СЕ НЕГУЈЕ КАО ЦВЕТ</i>	18
<i>Александар Маровић, МОЈ НАЈБОЉИ ДРУГ</i>	18
<i>Тијана Петровић, ПРИЈАТЕЉ НЕ МОЖЕ БИТИ СВАКО</i>	19
ЧОВЕК САМО СРЦЕМ ДОБРО ВИДИ	20
<i>Алекса Мајдак, ЉУБАВ</i>	21
<i>Милица Томашевић, ЧОВЕК САМО СРЦЕМ ДОБРО ВИДИ</i>	21
<i>Ива Петровић, СНЕЖНИ ТРАГ</i>	22
<i>Давид Златковић, СТАКЛЕНИ ДЕЧАК</i>	22
<i>Марија Рашић, ПЕСМА О ЉУБАВИ</i>	23
СТАЗЕ, ЛИЦА, ПРЕДЕЛИ	24
<i>Михаило Миловановић, КРОЗ НОВЕ ПРЕДЕЛЕ</i>	25
<i>Нада Ломић, НА ПУТОВАЊУ</i>	25
<i>Алекса Јокић, КРОЗ ГРЧКУ</i>	26
<i>Алекса Радосављевић, ЈЕДАН НЕЗАБОРАВАН ДОГАЂАЈ</i>	27
ОТАЏБИНА СЕ НОСИ У СРЦУ	28
<i>Вук Станковић, МОЈА ДОМОВИНА</i>	29
<i>Александар Брковић, ОТАЏБИНА ЈЕ У МОМ СРЦУ</i>	29
<i>Александра Петровић, ВОЛИМ СВОЈ ЗАВИЧАЈ, ВОЛИМ СВЕТ</i>	29
<i>Анастасија Радосављевић, АРАНЂЕЛОВАЦ – СИН БУКУЉЕ И ВЕНЧАЦА</i>	31
<i>Жељко Милошевић, СРБИЈА - МОЈА ЗЕМЉА</i>	32
<i>Бојана Марковић, МОЈ МАТЕРЊИ ЈЕЗИК</i>	32

<i>Анђелија Марковић, СА ФИЛИПОМ ВИШЊИЋЕМ КРОЗ УСТАНИЧКУ СРБИЈУ</i>	33
<i>Анастасија Радосављевић, ХИЛАНДАР - СИМБОЛ И МОТИВ У КЊИЖЕВНОСТИ</i>	34
<i>КАДА МАШТАМ</i>	35
<i>Тијана Петровић, КАД СКЛОПИМ ОЧИ</i>	26
<i>Никола Јовановић, КАД СЕ ПРЕПУСТИМ МАШТИ И СНОВИМА</i>	36
<i>Драгана Живић, МЕЊАМ СВЕТ</i>	37
<i>Ива Петровић, У ЗЕМЉИ МАШТЕ И СНОВА</i>	38
<i>Дарко Ђукић, НОВИ ИЗУМ</i>	39
<i>Давид Златковић, СВЕМИРСКИ БРОД</i>	40
<i>Јана Тасовац, МАРСОВАЊЕ</i>	40
<i>Александра Томић, КАД ЗАЖМУРИМ И КАД ЗАСПИМ</i>	41
<i>Ена Вујић, ДА САМ МАЛЕНИ ЦВЕТ</i>	42
<i>ИЗА СЕДАМ БРДА, ИЗА СЕДАМ ГОРА</i>	43
<i>Теодора Шекуларац, ИЗА СЕДАМ ГОРА И МОРА</i>	44
<i>Јована Ризнић, СВЕТ ИГРАЧАКА</i>	44
<i>Давид Златковић, ЉУБАВНА ПРИЧА ЈЕЗЕРА И МЕСЕЦА</i>	45
<i>Давид Златковић, ДВА КРАЉА И ВИТЕЗ</i>	45
<i>Михаило Симић, ЧУДНОВАТИ СВЕТ</i>	46
<i>Милица Радојевић, СНЕГУЉИЦА</i>	46
<i>Ива Петровић, ИЗГУБЉЕНО БЛАГО</i>	47
<i>Ива Петровић, НАСЛЕДНА ПЕСМА</i>	48
<i>Ива Петровић, БИЛА ЈЕДНОМ ЈЕДНА ПРИНЦЕЗА</i>	49
<i>Тијана Петровић, САВРЕМЕНА БАЈКА О ЧУДНИМ ИМЕНИМА</i>	49
<i>СВЕ БОЈЕ ПРИРОДЕ</i>	51
<i>Лара Радоњић, ПРИРОДА</i>	52
<i>Милица Томашевић, ЈЕЛА</i>	52
<i>Димитрије Ђорђевић, ШУМА МИ ЈЕ ИСПРИЧАЛА СВОЈУ ТАЈНУ</i>	53
<i>Невена Маровић, НЕОБИЧАН ПРИЈАТЕЉ</i>	53
<i>Жуто</i>	54
<i>Теодора Шекуларац, СЕПТЕМБАР</i>	55
<i>Андреј Бркић, ДОЛАЗЕ КИШНИ ДАНИ</i>	56
<i>Неда Јаковљевић, РАНА ЈЕСЕН</i>	56
<i>Давид Златковић, МОЈЕ ГОДИШЊЕ ДОБА</i>	57
<i>Душан Марковић, ДОК МИРИШУ ЗРЕЛЕ ДУЊЕ</i>	57
<i>Ена Вујић, ЗЛАТНО ДОБА</i>	57
<i>Ива Петровић, ЈЕСЕЊЕ СЛИКЕ</i>	58
<i>Лука Ћировић, ПРОЂЕ ЛЕТО</i>	59
<i>Лара Радоњић, МИРИС ПЕЧЕНИХ КЕСТЕНОВА</i>	59

Бело.....	60
<i>Алекса Радосављевић, ИШЧЕКУЈУЋИ ЧАРОЛИЈУ</i>	61
<i>Матија Радивојевић, ЗИМСКО ЈУТРО</i>	61
<i>Нада Ломић, ВОЛИМ ЗИМУ</i>	61
<i>Марија Рашић, СНЕШКО</i>	62
<i>Лука Ћировић, СНЕГ</i>	62
<i>Вељко Батрићевић, СВЕ ЈЕ БЕЛО</i>	63
Зелено.....	64
<i>Аница Војчић, ПРОЛЕЋЕ У МЕНИ ЦАРУЈЕ</i>	65
<i>Исидора Кузмановић, ПОСЛЕ ХЛАДНЕ ЗИМЕ</i>	65
<i>Марија Рашић, НЕКА БУДЕ СРЕЋАН СВЕТ</i>	66
<i>Лука Ћировић, КОЧИЈЕ</i>	66
<i>Ива Петровић, СТИГАО ЈЕ АПРИЛ</i>	67
<i>Милица Ђорђевић, ВОЛИМ ДАХ ПРОЛЕЋА</i>	68
<i>Теодора Шекуларац, ШТА СВЕТ ПОКРЕЋЕ</i>	68
ЖИВОТИЊСКИ СВЕТ.....	70
<i>Николина Арсић, ЗАЉУБЉЕНИ ПУЖ</i>	71
<i>Софија Благојевић, ГУСЕНИЦА</i>	72
<i>Марија Петровић, ЛЕСИН ВЕЛИКИ ПРИЈАТЕЉ</i>	73
<i>Милица Аћимовић, МОЈ МАЧАК</i>	73
<i>Теодора Шекуларац, ЦИГИН КОЊ</i>	74
НА РАСТАНКУ.....	75
<i>Алекса Јеремић, ЖИВОТНИ МОСТ</i>	76
<i>Марко Петровић, СУСРЕТ С ДРУГОМ ПОСЛЕ ДЕСЕТ ГОДИНА</i>	76
ОРФЕЈ ПРЕВОДИЛАЦ.....	77
Billie Holiday - Strange Fruit	
ЧУДНО ВОЋЕ (Превод: <i>Јован Бојчић, Матеја Милосављевић, Милица Саџаковић, Ива Петровић, Лана Ризнић</i>).....	78
Édith Piaf - Je ne regrette rien	
ЈА НЕ ЖАЛИМ НИ ЗА ЧИМ (Превод: <i>Марија Миловановић</i>).....	79
<i>Градимиr Стојковић, НЕКА ДЕЦА СТВАРАЈУ</i>	80

Мала литерарна дружина „Књаз“

И Орфеј је ишао у школу

Рецензент

Градимиr Стојковић

Лектор и коректор

Данијела Јурошевић

Издавач

АРТ ДРУЖИНА

За издавача

Иван Златковић

Штампа

Штампарија „Загорац“, Аранђеловац

Тираж

300

CIP